

ALBERT TÍMEA

Albert Tímea
Szemrebbelés nélkül

ALBERT TÍMEA

*Egyszer csak elfelejtesz.
Egyszer csak elfelejtelek.*

ALBERT TÍMEA

Az a bizonyos kezdet

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 5 perce

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 6 perce

Luke Fenningen kedveli a következő oldalt:

Mila Jhonson Artist. 1 perce

Mila Jhonson. Oké, ez én lennék. És ha azon töritek a fejeteket, hogy ki is az a Luke Fenningen, és miért bámulom már hét kerek perce a kijelzőmet, akkor most elmondom nektek. Luke Fenningen egy eszement. Egy idióta, aki tönkretette az egész életemet. Oké, nem az egészet, de úgy nagyjából a nyolcvan százalékát. A maradékot pedig én égettem fel. Persze nem szó szerint, de most ez a történet szempontjából mit sem számít.

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 1 perce

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 1 perce

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 2 perce

Mondom, hogy nem normális. És tudom, hogy mire elmondom ezt a történetet, akkor ti is egyet fogtok velem érteni. Persze kiléphetnék, és akkor nem látnám. Lehet ki kellene lépnem, és törölnöm magam. Nem mintha az egész nem így kezdődött volna. Repüljünk vissza cirka három évet a történetben, amikor is Luke Fenningen betoppant az életembe, még hozzá az otthonom kellős közepébe.

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 1 perce

Esküszöm, hogy kilépek és elmondom a teljes történetet!

Cafe Fenningen szüve Lép

Nem húzom azzal az időt, hogy valami menő címet válasszak ennek az életszakaszomnak, mivel egyáltalán nem volt menő. Egy tipikus állóvíz kapcsolatban éltem, ami ha éppen nem állt, akkor háborgott. Őszintén belegondolva jó része nem igen volt. Tudom-tudom, felmerülhet a kérdés bennetek, hogy de akkor miért?

Mert akkoriban úgy voltam vele, hogy minden jobb, mint a magány. De most komolyan, hát nem? Ki a fene szeret egyedül Netflixezni, egyedül nyaralni menni és hasonlók...

Aztán az állóvízből Adammal átváltottunk egy se veled, se nélküled kapcsolatba. Spoiler alert: nem lett jobb. Sokan mondták, hogy járjak el ismerkedni, mert máshogy esélyem sem lesz arra, hogy ebből kimásszak, de persze nem hallgattam rájuk. Van ilyen jó tulajdonsága az embernek, hogy a normális tanácsokat nem fogadja meg. De úgy tűnik, az élet mindig jó rendező. Különösen, ha az én életemről van szó.

Egy szép téli reggelen Luke kopogtatott az ajtómon. Egy semmilyen pillanat volt. Komolyan. Semmi érdemleges nem volt benne. Az automat jött megnézni, amit már hónapok óta hirdetem.

Olyan dolgokat kérdezett, amiről fogalmam sem volt, aztán inkább hagytam, hogy megnézzze rajta, amiket meg akar. Luke-ról nehéz volt eldönteni, hogy érdekli-e az autó vagy sem. Abban maradtunk, hogy majd átgondolja és a héten hív.

De valami történt. Franc tudja, hogy mi és főleg, hogy miért. Még csak azt sem mondanám, hogy olyan baromi jó dumás srác volt, mert 5-6 percet beszéltünk összesen. Egyedül arra emlékszem, hogy bementem a lakásba, és azt éreztem, hogy forog velem a világ.

Meg is állapítottam, hogy elment az eszem, és biztosan csak Adam az oka, hogy már inkább bárkivel lennék, csak ennek az egész nonszensz kapcsolatnak legyen már vége. Viszont sem ő, sem én nem voltunk képesek azt mondani, hogy agyó!

De térjünk vissza főhősünkhöz, Luke-hoz. Ott tartottam, hogy semmi nem történt, és mégis teljesen összezavart. A nap további részében semmire nem tudtam gondolni, csak rá. Olyan

dolgok jártak a fejemben, hogy valahogyan vissza kellene hívni, hogy mutassak még valamit az autón... Na de mit? Ezt elég hamar elvetettem, mert gyorsan rájöttem, hogy semennyire nem értek az autókhoz, max a színük érdekelt. Aztán arról kezdtem el fantáziálni, hogy talán, ha egy kávéra elhívnám... De mi van, ha semmi közös témánk nincs, sőt mi van, ha ezt csak én éreztem? Mi van, ha alapból nem is érdekli egy olyan lány, aki semmit nem tud az autókról?

Aztán végül beesteledett.

Viszont ez az az időszak, amikor az ember a butaságainak kilencvenkilenc százalékát elköveti. Valahogy az estéknek meg van az a bámulatos tulajdonsága, hogy egy: képes vagy azt hinni, hogy bármi lehetséges, kettő: képes vagy azt hinni, hogy bármit is teszel, azzal holnap is teljesen meg leszel elégedve. Na már most ez baromira nem igaz!

Szóval ahogy az ilyenkor lenni szokott, az ember lánya lenyomozza a kiszemelt illetőt a szósöl médiában. Abban a szent pillanatban, mikor bepötyögtem a nevét, és megjelent a profilképe, teljesen irreális és felfoghatatlan módon elkezdtek pillangók repkedni a gyomromban. Mit repkedni, egyenesen egymásnak estek. Olyan volt mintha

valamiféle küzdősportot üznének. Ezzel a lendülettel ki is léptem Facebookról, mert ugye erre nincs szükségem.

Hogy miért? Hallom, ahogy felháborodva nekem szegezitek a kérdést. Oké ez bonyolult tudom, mert elméletben mindenki arra vágyik, hogy meg legyen a *nagy ő*. Hiszen nem erről szól minden? Minden vers, minden popcorn zabáló, zsepit telefújós mozifilm, minden gyerekkori tündérmese... A nagy ő kereséséről, megtalálásáról, és a vele való élet boldog leéléséről. De a valóság az egészen más. Az életet nem lehet a nagy ő-vel leélni. Hogy miért? Hát mert túl veszélyes. Fájdalmas, félelmetes. Ha megtalálsz a tökéleteset, onnantól mindig félni fogsz, hogy elveszíted. Viszont ha csak egy olyan nagyjából közepeset találsz, azzal az élet még vállalható. Azt be is bukhatod. Az el is hagyhat. Na de, ha a nagy ő hagy el, akkor az világvége. Az apokalipszis. Onnantól nincs tovább. Megszűnsz létezni, és nem csak azért, mert kitépték belőled a másik feledet, hanem azért is, mert szentül hiszed, hogy innen már nincs feljebb. Innen már nincs hova vágyani, a nagy ő után mindig csak kis ő-k jönnek, és mindig keresni fogod azt a valamit, ami

persze bennük nincs meg. Mint egy sótlan tészta. De ez a tészta egy későbbi történet lesz.

Ezért volt nagyon fontos, hogy kilépjek anélkül, hogy tovább bámulnám a profilképét, vagy netalántán felmerüljön bennem, hogy ráírjak.

46 perc forgolódás, telefon repülőgép üzemmódba állítása, majd visszaállítása, majd üzenetek öt percenkénti felesleges ellenőrzése után a 47. percben bejelöltem ismerősnek.

És ezzel elindítottam a saját önmegsemmisítő programomat anélkül, hogy tudatában lettem volna. Pedig a pillangók támadásából meg lehetett volna sejteni. Utólag meg valóban hihetetlenül okos az ember.

*Luke Fenningen mostantól ismerősöd
Facebookon.
Köszönj rá!*

Most nyilván tudjátok, hogy ennél a pontnál totál egyszerű leállni. Szimplán nem írsz rá! Akkor se, ha a világ a feje tetejére áll! Hiszen abból semmi jó nem születik, ha már eleve tudod, hogy ő az az illető, akit messziről kerülnöd kell.

De amúgy is, most komolyan, hogyan lehetne valaki a nagy ő, akivel öt percet beszéltél összesen. És mégis, volt valami abban az öt percben, ami az egész életemet megváltoztatta.

Ahogy múlt az idő, egyre kevésbé éreztem azt, hogy miért is kellene NEM írnom neki. De végül beelőzött.

Luke:

Szia!

És láss csodát ettől a ponttól kezdve nem volt visszaút. Nem csinálhatsz olyat, hogy nem köszönsz vissza, különösen akkor nem, ha te jelölted be. Különben is, mi van, ha az autóról akar valamit kérdezni?

Hát így kezdődött minden...

Éjszakákba nyúló csevegések, amik egyszerűen mindent megváltoztattak. Olyan volt, mintha leemelték volna azt a szürke fátylat az életemről. Mindennek színe lett, és mintha egész nap tavasz lett volna. Vagy nyár. Minden gyönyörű volt, én pedig legyőzhetetlennek éreztem magam. Mintha

minden értelmet nyert volna, mintha bármire képes lettem volna. Megváltozott a mosolyom, a szemem csillogása, (fodrászom szerint a hajamé is, de ezt nehezen tudom alátámasztani) és a nevetésem is más lett. Mert végre nevettem! Azt hiszem, ezt hívják vegytiszta boldogságnak. Ha ez a történet száz évvel ezelőtt született volna, azt mondanám, hogy madarat lehetett volna velem fogatni.

Minden nap nyár

Egyszerűen szerelmes voltam. Olyan szerelemmel, amit korábban magam sem ismertem. Napjaink szirupos és giccses rajongással teltek. Különösen az én részemről. Legalábbis így utólag már ezt mondom. Akkor nem éreztem, hogy bármi gond lenne. Ha valami furcsa is volt, annak a számlájára írtam fel, hogy Adam még a képben volt. Úgy tűnt Luke elfogadja a döntésemet, hogy csak ismerkedünk, míg végleg le nem zárom a kapcsolatomat. Talán már akkor feltűnhetett volna, hogy valami zavarja. De ott volt amikor kerestem, ott volt amikor egy ölelésre vágytam, és a szeme is ragyogott, mikor rám nézett. Mégis volt valami keserűség is ebben az egészben. Amit a rohadt nagy rózsaszín ködben elég nehéz kiszűrni.

De ne rohanjunk ennyire előre.

Adamhez képest minden egyszerű volt, és tökéletes. Ezért végül nem is kellett sokáig

győzködni, hogy engedjem őt el. Nem volt továbbra kérdés, hogy se vele, se nélküle, hiszen Luke mellett mindenem meg volt. Így lett Adam nélküli a kapcsolatunk. Könnyebben ment, mint gondoltam. Egyszerűen kikoptunk egymás életéből. Meglepő módon ő is megértette, hogy már nem vagyunk boldogok egymás mellett. Nem neveltünk együtt, nem építettük egymást. Nehezen mondtuk ki, de mindketten beláttuk, hogy vége. Egyszer csak már nem őt hívtam, ha valami történt velem, vagy ha valamit meg szerettem volna oldani. Luke Fenningen tette ki a híváslistám teljes egészét. És én erre végtelenül büszke voltam. Mint egy jól lakott napközis, úgy jártam-keltem a világban.

Szóval hosszú idő után végre boldog voltam. Azt éreztem, hogy egyenesbe jött az életem. Azzal a lendülettel, hogy Adam eltűnt belőle, meg voltam győződve róla, hogy ez a csoda – ami köztem és Luke között van – örökké fog tartani. Tudom, most le fogtok naivozni, de miért is ne lehetne ilyen? Nem azért mondom, mert hiszek a tündérmesékben, hanem azért, mert kell, hogy

legyen valami igazság és egyensúly az univerzumban, nem?

Ma is tisztán emlékszem az első csókunkra, ami az Adamról való leválásom hivatalos napján történt. Hozzáteszem volt jó néhány olyan pillanat, amikor már meg szerettem volna őt csókolni, de hát a karma és társai... Még akkor sem adtam meg magam, mikor a szívem annyira dübörgött odabent, hogy majd kiszakította a mellkasom. Talán ez az egész várakozás még inkább intenzívvé tette az egészet. Néha persze titkon megérintettem, csak hogy tudjam valóságos-e.

Szóval Adam után teljesen egyértelmű volt számomra, hogy eljött az én időm!

Emlékszem, az *első alkalomra* hihetetlenül rákészültem. Ne nevesetek ki, ma már – három évvel idősebb fejjel – én is viccesnek tartom, de akkor azt éreztem, hogy velünk minden pontosan úgy történik, ahogy a nagy könyvben meg van írva. Ergo az első csókunknak is tökéletesnek kell lennie. Elterveztem mindent! Mégpedig egy pikniket az erdőben! Romantikus plédekkal,

fényfüzérékkel, pezsgővel. Esküszöm, a fantáziám nem ismert határokat a romantika kimaxolásának a terén.

Azt akartam, hogy Luke ájuljon el. Na nem eszméletvesztésig! De az volt a célom, hogy végérvényesen levegyem a lábáról, és hogy érezze, hogy mi tényleg egymásnak és csakis egymásnak vagyunk teremtve, és most már senki és semmi nem állhat közénk. Az este tökéletes volt, olyan emlékkönyvbe való, amiről majd mesélsz az unokáidnak.

Persze végül akkor csókolt meg, amikor nem is számítottam rá, kicsit az orrom alá dörgölve, hogy az élet sokkal csodásabb, ha nem tervezel meg mindent lépésről lépésre.

Soha semmi nem hatott rám olyan elemi erővel. Mintha nap gyúlt volna a mellkasomban. Az első pár másodperc után hátrébb is kellett lépnem egyet, annyira forró volt a levegő, amit belélegeztem, vagy ami körülvett, vagy ami a tüdőmben volt. Mint egy örvény. Egy elektromos örvény. Hihetetlen volt. Az meg különösen, hogy tudtam, akkor ez most itt az én boldogságom.

ALBERT TÍMEA

Volt.

Egészen kettő darab hónapig.

Töréspont

Itt jön az a rész, hogy felteszitek a kérdést, *de hát Úristen mi történt?* Én meg azonnal rá is vágom, hogy fogalmam sincs. És le fogom lőni a poént, hogy a mai napig sincs semmiféle elképzelésem sem.

Hónapokon keresztül játszottam vissza a fejemben, hogy mit nem vettem észre. Volt-e valami, amiből sejteni lehetett? Valami apró jel. Talán nem vonzódott hozzám eléggé? De ezt el is vettem, hiszen azt azért érzi a nő. Ahogy hozzád ér, ahogy végigsimítja a gerinced ívét, miközben szeretkeztek. Ahogy visszalép az ajtóból egy búcsúcsókért, ahogy az üzeneteivel ébreszt reggelente, amikor nem nálad alszik...

Akárhogy kerestem, nem volt semmiféle nyom, vagy jel.

A világvége kirobbanása előtt pár nappal, már kezdett egyre jobban távolodni. Egyre kevesebb üzenet érkezett, és ezzel egy időben egyre több

lájkot kapott egy bizonyos lány tőle Facebookon: *Pamela Goldie (Pam)*.

Akinek a neve ettől a naptól kezdve pontosan így égett bele a retinámba, és főellenségnek számított. Nyilván bárminek is számított, a törés, amit így vagy úgy de előidézett, véglegesen átírta a sorsomat.

Tudjátok ez akkoriban volt, amikor a Facebook minden rezdülésed mutatta a másiknak. Nem tudtál úgy belájkolni senkit és semmit, hogy az ne vándorolt volna a hírfolyamba, és ott ne értesültél volna róla azonnal. Igen egyszerű és buta módja a lebukásnak. Amiről – hozzáteszem – azóta sem derült ki, hogy tudatos volt-e tőle, vagy sem. Az elmúlt években az is felmerült, hogy ez egy nekem szóló jelzés volt, hogy így könnyebb legyen kiszállnia.

Hiszen nem kell semmit magyarázni. Ha belájkolsz az ellenkező nem egyikéről húsz darab fotót, akkor elég nyilvánvaló, hogy az nem véletlen.

És akkor lássuk az ominózus estét! Pontosan a születésnapom volt. Mi más?! Ő késett, és mikor megérkezett, már rettentően furán viselkedett.

Mindent támadásnak vett, amit én akkor nem is igazán értettem, és arra fogtam, hogy csak fáradt. Azon az estén nála aludtam, de már nem ölelt át. Biztos voltam benne, hogy majd elmagyarázza másnap, hogy mi történt, de nem így lett. Reggel hamar lelépett dolgozni, én pedig összeszedtem a ruháimat, és hazamentem.

Ekkor láttam őt utoljára.

Aznap már hiába hívtam, nem vette fel. Az üzenőfalam meg Pamela Goldieval volt tele.

*Luke Fenningennek tetszik Pamela Goldie
(Pam) képe.*

*Luke Fenningennek tetszik Pamela Goldie
(Pam) képe.*

*Luke Fenningennek tetszik Pamela Goldie
(Pam) képe.*

És itt le is zárult a történet azon része, ami a valóságban játszódik. Minden más, ami ezután történt, az összes meccs, csata már csak az én fejemben és lelkemben zajlott. A szívtörés, az átsírt éjszakák. A végtelen, üres és át nem aludt éjszakák. A kérdések, amiket hiába tettem fel másoknak, senki nem tudta a választ.

Még párszor próbáltam felhívni, de semmi reakció nem volt. Aztán meg már nekem nem volt mondanivalóm. Mit mondhattam volna, de most komolyan? Hova lettél? Mi történt? Egyértelmű volt, hogy nem szándékozik megadni a választ.

Pár hét múlva az egyik barátnőm sírva hívott fel, mert nem tudta, hogy hogyan mondja el, hogy Luke és Pamela összejöttek. Összejöttek, és sokkal hamarabb, mint az reális lenne. Már ha van ilyen, hogy realitás az érzelmek világában.

Az az igazság egyébként, hogy volt bennem valami, ami nem adta fel. Nem volt olyan éjszaka, amikor ne róla álmodtam volna. És valahogy ezek az álmok mind azt sugallták, hogy egy napon visszatér. A kérdés, amit viszont soha nem tettem fel magamnak, hogy:

Jó dolog-e az, ha Luke Fenningen visszatér?

Aztán rá nagyjából egy hónapra kaptam egy újabb hívást, amiből megtudtam, hogy már össze is költöztek. Kevesebb idő alatt jutottak el az összeköltözésig, mint amennyi ideig jártunk.

És itt a legtöbb értelmes földi lénynek mi jár a fejében? Hogy Luke Fenningen egy aljas pasi, akit

messziről el kell kerülni. Ellenben mi járt az én fejemben? Na mi? Úristen, ő volt életem szerelme, hogyan kaphatnám vissza??? Mivel ezt nem sikerült végül kitalálnom, így mondhatni, hogy a következő nagyjából egy évet a siratásával töltöttem. Hiába utaztam én bárhova, hiába ismerkedtem bárkivel, legbelül még mindig őt szerettem. És mindenkinek azt mondogattam, hogy oké, most együtt vannak, de a végén rá fog jönni, hogy csakis engem szeret. Meg azt, hogy ez szükséges, így majd sokkal jobban meg fog becsülni, és majd utána élünk boldogan örökké. Tudtam, hogy minden jel, minden külső körülmény ellenére mi összetartozunk. Mi egymásnak lettünk teremtve, csak valaki most összekuszálta a sorsunk szálait.

Meg ilyen badarságok.

Szívgyász évek

A második évben kezdtem jobban lenni. A hatalmas *szívgyász* rávett arra, hogy egyedül is utazzak. És ez elkezdett engem is megváltoztatni. A világ kinyílt előttem, új barátokat szereztem, és tudjátok ezek a jólét guruk is mindig azt mondják, hogy találd meg a lelki békéd egyedül, és egy boldog párt fogsz bevonzani. Utóbbi ugyan nem történt meg, de a második szívgyász évem után végre kezdtem magamra találni. Waldwoodból végül átköltöztem Blueridge-be. Igaz, csak 20 kilométerrel mentem arrébb, de tényleg mindent meg akartam tenni, hogy kiverjem a fejemből azt a gondolatot, hogy nekünk még valaha közünk lesz egymáshoz. Szóval nagyjából tünetmentes lettem Luke Fenningentől. Már nem nézegettem se az ő, se Pamela Goldie (Pam) képeit. Úgy tettem, mintha az egész meg sem történt volna. Kezdem megkedvelni az új Mila Jhonsont. Jógázni jártam, minden évben egy olyan helyre mentem nyaralni, ahol azelőtt sosem voltam,

kerestem az érdekes kihívásokat. És azt hiszem felnöttem kicsit. Nem teljesen, de az tény, hogy nyoma sem volt annak a vattacukor rózsaszín álomvilágnak, amiben három évvel ezelött éltem.

És éppen ezek miatt a dolgok miatt lettem baromira dühös a lájkolgatásokra! Mert fogalmam sem volt, hogy mit jelentenek. Ugyanakkora kérdőjel volt ez számomra, mint ahogyan az eltűnése is. Plusz én mindent tisztességesen megtettem azért, hogy elfelejtsem, még akkor is, ha majdnem három teljes év kellett ahhoz, hogy megtaláljam magam. És akkor:

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 1 perce

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 1 perce

Luke Fenningennek tetszik a fényképed. 2 perce

Legszívesebben felhívtam volna, és leordítottam volna a fejét! Mi joron tépi fel a sebeimet? Miért nem hagyja, hogy a *nélküle mentes* életemet éljem?

És ekkor valami ismeretlen görcs jelent meg a gyomromban. *Lehet, hogy szakítottak?*

És ezután jött a lavina: *Talán újra kezdhethetnénk? Hiányzom neki? Egyáltalán mit akar? Egyáltalán én mit akarok? Ha szakítottak, akkor vissza akarom-e őt kapni?*

Ez volt az a pillanat, amikor a kislábujjam bevertem az ágy lábába, és ez volt az a pillanat, ami visszarántott a valóságba, és kimondatta velem, hogy a franc se akarja újrakezdeni! Miért? Hogy majd újra eltűnjön? Vagy esetleg ezúttal tovább marad, és majd egész közös életünkben attól fogok tartani, hogy mikor válik kámforrá megint? Ki van zárva, hogy én ennek még egyszer kitegyem magam!!!

Lekapcsoltam az éjjeli lámpát, a telefont repülő üzemmódra tettem, és biztonságos távolságba helyeztem. Értsd: rohadt távol magamtól! Meg mindenféle kísértéstől.

Itt most hagyok egy kis időt, hogy mind azt hihessük, hogy egy érett, megfontolt nő vagyok, aki nem lép kétszer ugyanabba a pocsolýába...

Oké, le is telt.